

Rättigheter, skyldigheter möjligheter - lika för alla

Tal av Ulf Kristersson på Sverigemötet
den 12 maj 2018

Tal av Ulf Kristersson, Sverigemötet 11 maj 2018

Tack kära vänner,

Tack för ett fantastiskt dygn här i Göteborg!

Vi var ännu envisare än solen...

Gunnar satte ju ord igår på det vi alla alltid har känt. Att vårt ideella engagemang kommer till sitt allra finaste uttryck när man sitter på nån buss mellan Trollhättan och Skövde efter en ideologi-konferens, med en Ikeakasse fylld med lokala charkuterier.

Helt normalt...

Nu vill jag påpeka att partisekreteraren alltså inte är helt obetald.

Men – till alla er andra som har jobbat och slitit ideellt med det här stora mötet – utan Ikeakassar och utan charkuterier, vill jag säga ett stort tack!

Det har ju hänt en del sen vi sågs sist, för sju månader sedan.

Jag vet inte om ni minns det, men det fanns en tid när vi fortfarande kunde säga att ”nästa år, när är det val...”. Det var ett tag sedan.

Eller om ni minns en kort tid i oktober förra året, när vi gjorde allt på nästan in- och utandning: Tvåveckors-fasen.

Först två partistämmor, jag gjorde tre partiledardebatter, och Elisabeth en hel statsbudget. Vi återstartade alliansamtalen, rekryterade nytt folk och byggde om i laget.

Jag fick begå några EU-debuter – och lärde mig att man aldrig riktigt vet när EU-toppmöten börjar, inte heller när de slutar. Men en sak vet man: mötet pågår när Angela Merkel sitter i rummet.

Det tempot var naturligtvis inte hållbart i längden, men nödvändigt då och där. Och det gick för att vi var så många i vårt parti som var så besjälade av att vi skulle få fast mark under fötterna och lägga grunden för en ny riktning och en ny regering.

Sedan kom tvåmånaders-fasen fram till nyår. Gunnar och hans medarbetare byggde strategin för vårt parti och för den kommande valrörelsen. Vi prioriterade de allra viktigaste frågorna, och vi tänkte igenom vårt förhållningssätt till politiken:

Konkreta lösningar på stora problem. Ett vuxet samtalsklimat också med politiska motståndare. Hoppfullhet och tro på framtiden. Och så laget framför jaget. Vi är ett storband, vi är inte inga soloartister.

Från 1 januari fram till valdagen är vi nu inne i åttamånaders-fasen. Med ökande intensitet gör vi allt det som vi vet att som krävs ett valår kräver. Och vi upplever högt och lågt:

Vi har träffat tusentals människor på våra townhall-meetings, och mött mycket värme och nyfikenhet. Informella men ändå seriösa samtal om Sveriges problem och möjligheter. Politik – när den är som allra bäst.

Och så alla avsiktliga vantolkningar, där någon först hittar på dumheter om oss och sedan hetsar upp sig över själva nidbilden. Politik – när den är som allra sämst. Men, vi har varit med förr. Vi tar allt det där här med jämnmod.

Nu - när vi gör allt vi ska för att vinna valet - så förbereder vi oss också för åtta årsfasen, och tiden som kommer om vi vinner valet. Minst två mandatperioder med genomtänkta reformer som bygger Sverige starkare.

Jag intecknar inga segrar i förskott. Men verkligen heller inga förluster. Det är bara väljarna som bestämmer. Att förbereda sig för uppdraget att regera, är vårt sätt att visa respekt för uppgiftens betydelse.

Så tack allihop för en bra nystart på vår gemensamma resa!

Om fyra månader är det val och temperaturen stiger. Orkar man följa motståndarnas påhitt, verkar de redan ha passerat själva kokpunkten:

Försvarsministern jämförde nyligen vår arbetsmarknadspolitik med Sovjetunionen.

Utrikesministern hävdade att Moderaterna riskerar att gå Moskvas ärenden i säkerhetspolitiken.

Deras partisekreterare meddelade att jag hade varit ”tydlig med” som hon sa att jag avser att tillsammans med Sverigedemokraterna sänka lönen för alla invandrare.

Så där låter det. Låt dem hållas!

Det är ovärdigt. Och de borde sluta larva sig. För det meningsfulla politiska samtalets skull. För väljarnas skull. För den ömtåliga demokratins skull.

Men också faktiskt för deras egen skull. Jag vill ha en seriös och respekterad politisk motståndare, som man kan möta i heta debatter där man tycker olika.

Men som man också då och då kan sitta ner med i lugn och ro, och diskutera långsiktiga frågor i nationens intresse.

Men det kräver att man faktiskt visar varandra lite respekt.

Och så har LO alltså gjort någon slags politisk skräckfilm, där Moderaternas Sverige beskrivs exakt så här: "Ingen får bli sjuk, ingen får skaffa barn, ingen får bli äldre."

Sverigedemokraterna vill ju inte vara sämre, bara koppla in arbetslinjen. Så de säger: Moderaternas främsta vision är att "vi ska jobba ihjäl oss".

Ryska nät-troll skulle inte ha gjort det här bättre.

Men vi kommer inte göra som de. Vi ska vara raka. Vi ska vara ärliga. Vi ska vara tydliga. Vi ska vara tuffa – till och med vara brutalt uppriktiga, när det behövs. Men vi skiljer på sak och person.

Och det är Sveriges problem vi är ute efter, inte våra politiska motståndare.

Vi söker väljarnas förtroende för att försöka lösa svåra problem med konkreta reformer. För att vi vill ha förändring, inte förnedring.

Jag kan inte lova att vi aldrig kommer begå några misstag, och i stridens hetta säga någonting som man sen får ångra. Då ber man om ursäkt. Och menar det.

Men jag kan lova att jag inte kommer bidra till en smutsig valrörelse. Så när andra bara pratar om oss och vår politik, så gör vi exakt samma sak: Vi pratar om oss och vår politik.

Vi ska stå upp för varandra. Vi ska bemöta lögnerna. Vi ska syna lögnerna. Men vi ska inte spela deras spel. Vi förklarar vår egen politik, inte förtala våra motståndares.

Statsvetarna på universitetet här i Göteborg har som tradition att räkna deltagarna i förstamajtågen. Och i år var det 1.100 personer som gick i det socialdemokratiska första maj tåget.

Det kan låta lite.

Men läser man opinionssiffrorna här i Göteborg, så skulle jag säga att 1.100 personer närmast är en dundersuccé. Vi – mina vänner – vi här inne – är mer än dubbelt så många!

Första maj är också dagen för nya löften om sådant man inte har gjort under de år man har haft makten, men som nu ska göras om man bara får behålla den. Nya löften får ersätta gamla som inte har infriats.

Inför valet 2014 lovade Stefan Löfven att alla cancerpatienter skulle få vård inom fyra veckor från remiss. Sedan dess har vårdköerna fördubblats.

De har tredubblats till barn- och ungdomspsykiatri. Och bara hälften av cancerpatienter får nu vård i tid.

Och så löftet om att Sverige skulle ha EU:s lägsta arbetslöshet 2020. Då - 2013 - låg vi på plats 11. Nu har vi fallit till plats 16. På toppen av en högkonjunktur.

Men i år handlade första maj inte främst om nya vallöften - utan om oss moderater förstås. I sitt ganska korta tal lyckades Stefan Löfven nämna Moderaterna elva gånger.

Och när Karl Petter Thorwaldsson talade här i Göteborg, så nämnde han Stefan Löfvens namn en gång. Och mitt namn fem gånger. Vi är ju visserligen gamla vänner från tiden i MUF och SSU, men så nära varandra är vi inte.

LO:s ordförande står alltså här borta på Götaplatsen och pratar till 1.100 själar. Om mig. Det är faktiskt nästan lite genant.

Jag antar att det igår kväll utväxlades en del berättelser om gamla slag och segrar. När det har gått bra, och när det har gått sämre: 2006 och 2010. Eller 2002 och 2014. Nån säger stolt 1991. Nån retas och säger 1970. Åldern brukar avgöra exemplet...

En och annan skröna har också blivit bättre med åren. Det som var slump och ren tur då, har blivit taktisk briljans nu. Alla som har gjort mer än en valrörelse vet vad jag menar.

Men här finns också genuina erfarenheter av hur vi har vunnit människors förtroende för stabilt ledarskap och för politisk förändring: Torgmöten med hundratals glassätande lyssnare en solig lördag. Eller med fyra farbröder och en bortsprungnen hund i ett blåshål på ett förortstorg.

Trappstuds och flygbladsutdelning. Dörrknackning och telefonsamtal med väljare som inte vill prata - och med väljare som aldrig vill sluta prata. Men framförallt samtal med människor i vårt land som tar framtiden på stort allvar. Och som ser det som en medborgerlig plikt att fatta ett genomtänkt beslut på valdagen.

Det här är demokrati på riktigt. Inte som spel, aldrig som yrke.

Men den här gången är något annorlunda. Aldrig förr har nog så många känt så stor lättnad inför ett val. För vi må vara oeniga om mycket i svensk politik.

Men en sak är nästan alla helt överens om: det är en befrielse att den här mandatperioden snart är över. Den har varit riktigt dålig. Inte en gång till!

Av det som för fyra år sedan stolt men lite styligt beskrevs som "samarbetsregeringen" återstår i praktiken bara regeringens hemsida. I elektronisk form uppträder regeringspartierna fortfarande tillsammans. Men nästan inte någon annanstans.

Formellt styrs Sverige alltså av en röd-grön regering. I praktiken har vi för första gången någonsin fått en expeditonsminister – före valet.

Man behöver inte själv ha suttit i en regering för att förstå missmodet. Socialdemokraterna agerar nu som om deras regeringspartner inte finns.

Än mindre deras stödparti. Med 26 procent, och utan vänner, vill de fortsätta vara solen som alla planeter cirklar runt. Jag säger bara lycka till.

Jag brukar ju påpeka att man måste kunna hålla två tankar i huvudet samtidigt.

Å ena sidan på allvar se och förstå det som är så bra i vårt land, att det måste vårdas, värnas och vidareutvecklas. Sådant som generationer före oss har byggt upp, och som vi inte har rätt att äventyra eller förstöra. Som ska lämnas vidare i ett ännu bättre skick.

Det handlar om tilliten mellan människor som inte känner varandra, men också tilliten mellan medborgare och myndigheter. En unikt stark tillgång för oss i Sverige.

Det handlar om stolthet över ett enastående näringsliv med världsledande företag. Där en del har funnits i 150 år, andra bara i fem eller femton. De skapar värde som blir välstånd, och de sätter dom svenska flaggor på världskartan.

Det handlar om ett land som förenar stark kärlek till naturen, med tro på teknik och vetenskap. Så har vi renat vattnet i våra sjöar och luften i våra städer. Och så kan vi också bidra till att rädda klimatet.

Och det handlar om Sverige som ett land som värnar barns rättigheter. Där alla barn är värda att lyssna på, respektera och ta på allvar.

De är sina föräldrars största ansvar i livet, men också människor i alldeles egen rätt. Och vi fostrar våra barn till både självständighet och omtänksamhet.

Men det handlar också om jämställdheten mellan kvinnor och män - som inte är så bra som vi skulle önska att den var, men där vi ändå har kommit längre än många andra.

Och det handlar om en urgammal svensk jämlikhet, där vad du gör är viktigare än vem du är. Där en ann är så god som en ann.

För mig är det här en djupt rotad personlig värdering. Jag fick den med mig som barn, från morfar och via min mamma.

Min morfar Hjalmar stod i en slags Vilhelm Moberg-anda för en lite kärv och sturig individualism. Jag tror många känner igen sig: Vikten av att alltid anstränga sig. Att rå sig själv och bestämma över sitt eget liv.

Att också försöka ta sig någonstans i livet - av egen kraft men ändå lite motvilligt ofta med stöd av andra. Att hjälpa sig själv så att man också kan vara till hjälp.

Min morfar förkroppsligade det här för mig som liten. Han var individualist, och samtidigt likadan som så många andra svenskar av sin tid.

Den som inte förstår denna speciella variant av individualism, gemenskap och jämlikhet förstår inte vårt land. Hur svensk han eller hon än påstår sig vara.

Det finns inget politiskt monopol på den svenska jämlikheten. Den fanns där när folkhemstanken formulerades på 1920-talet. Den finns i devisen "att göra sin plikt", men också "kräva sin rätt".

Den fanns hos Liberalernas Bertil Ohlin, och vår egen Jarl Hjalmarson, under 1950-talet. Den odlades av Torbjörn Fälldin och Centern på 1970-talet. Sen kom Gösta Bohman.

Och från övergången mellan 1970- och 1980-tal bär vi moderater denna idé tydligare än alla andra i svensk politik.

Det har gjort oss till ett parti som klarar att bära ansvaret för staten. Men våra idéer har också fört in Sverige i det europeiska samarbetet, och lagt grunden för att alla – inte bara de rika – ska kunna välja vård och skola.

Och den har återupprättat arbetslinjen som grunden för allt välstånd.

Våra idéer har gjort Sverige rikare, friare och rättvisare. Och ju fler som omfattas av de idéerna, desto bättre. Vad de än kallar sig. Individuell frihet värnar man nämligen bäst tillsammans.

Och personligt ansvar måste tas av många. Vi äger inte ensam den svenska modellen och vi är inte rädda för att någon ska låna våra idéer.

Dörren står öppen. Hyllorna är fulla. Det är bara att förse sig. Välkomna.

Vi ska alltså i den här valrörelsen tala om det Sverige som gör oss stolta. Som vi vill skydda och bevara. Men också tala uppriktigt om stora och akuta samhällsproblem.

"Problem", som Elisabeth sa igår. Inte "utmaningar". Vi är politiker som tar ansvar, och söker förtroende för förändring.

Inte optimistkonsulter eller livsstilscoacher. Skönmålning är lika farligt som svartmålning.

Det betyder inte att det saknas just spännande utmaningar. Som att vi i globaliseringens tidevarv möter växande asiatiska ekonomier, och Kinas ökande politiska inflytande. Det är en utmaning.

Eller hur vi ställer om arbetslivet i digitaliseringens och den artificiella intelligensens tidevarv. Det är en utmaning.

Eller välfärds- och finansieringsutmaningen, när demografin gör att vi bildar familj mellan 30 och 40, lever till snart 100, men ändå slutar jobba vid 64.

Allt det där är verkligen utmaningar. Men ingen kommer lyssna på våra tankar om framtidens utmaningar, om vi inte först bevisar att vi kan lösa samtidens akuta problem. Jag köper det. Det är till och med rättvist.

Jag läste på sportlovet den uppmärksammade boken "Nätverket" om den organiserade brottsligheten i Södertälje.

Där beskriver polisen läget som ett "pågående och allvarligt angrepp mot demokratin och rättsstaten". Ord och inga visor. Och det var för tio år sedan.

Skjutningarna i Sverige minskar faktiskt just nu efter enorma insatser av polisen och rättsväsendet.

Många sitter helt enkelt inne. Men här i Göteborg ökar de tvärtom. Och förra året nåddes svenska rekordnivåer:

320 stycken skjutningar – nästan en om dagen. 42 döda. Uppgörelser på gator och torg, rena avrättningar på restauranger och i köpcentra. Illegalt importerade militära vapen som används för att döda. Handgranater och automatgevär.

En ny kartläggning över de dödliga skjutningarna visar hur allvarligt läget är: Mer än dubbelt så många unga män skjuts ihjäl i Sverige som i jämförbara europeiska länder.

Och det är tio gånger vanligare här än i Tyskland. Det här måste få ett stopp. Sverige måste agera, innan något går sönder som sen inte kan lagas.

Och det är ett problem, att var sjätte elev i landet lämnar högstadiet utan fullständiga betyg. För de kommer inte in på gymnasiet, och kommer de in så kommer de inte ut.

Och sen inte in på den arbetsmarknad som snart inte har några jobb kvar för dem som saknar utbildning. 20-åringar som riskerar att försörjas på bidrag, eller – ännu värre – på brott.

Barn och ungdomar som kommer ärva sina föräldrars utanförskap och misslyckanden, istället för att få påbörja sin alldeles egen resa. Det är därför jag tror så starkt på löftet om social rörlighet - och fruktar hotet om social ärftlighet.

Ett riktigt problem är också att ett par hundra tusen utrikesfödda är arbetslösa. Föräldrar som inte går till jobbet på morgonen.

Eller på kvällen. Eller någon gång under hela veckan för den delen. Och aldrig kommer hem med egen lön.

Det är därför som integrationen är vår tids ödesfråga. För klarar vi inte den så är risken stor att vi inte klarar av något annat heller.

Här börjar vår tids stora politiska uppgift för de kommande mandatperioderna. Ska vi klara framtiden måste vi klara integrationen.

I förra och förrförra veckan ritades en del av den politiska kartan om. Först kom Centerns besked att de stödjer regeringen och att de låter många ensamkommande unga män stanna, trots att de har fått avslag.

De skillnader som länge funnits inom Alliansen i just migrationsfrågor, blev onekligen rätt tydliga.

Vad Socialdemokraterna egentligen tycker i den här frågan är nog rätt oklart, men i fredags förra veckan kom deras nya migrationspolitik.

Där de lösgör sig från Miljöpartiet, och därmed från sin egen regering.

I sak var deras besked välkommet. De konstaterar att Sverige inte kan återgå till en flyktingpolitik som avviker från övriga Europas, och de vill som vi undvika att Sverige än en gång tar emot fler asylsökande än vi rimligen kan klara av.

Ska Sverige klara av integrationen av de flera hundratusen som redan har kommit under senare år, kan det alltså inte komma ytterligare 30-40-50.000 nya personer varje år.

Vårt parti är djupt förankrat i internationell öppenhet och europeiskt och globalt samarbete. Där kommer vi förbli.

Men ska Sverige också kunna förbli ett framgångsrikt land i den pågående internationaliseringen, måste vi nu göra något åt det som inte fungerar.

Det räcker att säga bidragsberoende, segregation och skolresultat för att förstå att det finns en koppling mellan hur många som kommer hit, och hur bra vi lyckas med integrationen.

Nu delar alltså fler uppfattningen, att svensk migrationspolitik måste vara stramare i flera år framåt. Det vore bra för Sverige.

I partiledardebatten i söndags sade jag därför i klartext det som alla redan visste: både Alliansen och de röd-gröna är oeniga i migrationsfrågan, och ingen kan lösa den på egen hand. Då har man ett val:

Antingen ger man upp och tar konsekvenserna när detta fortsätter paralysera svensk politik i fler mandatperioder. Eller så försöker man komma överens om en långsiktigt hållbar migrationspolitik över blockgränsen.

För mig var det valet rätt enkelt. Med deras nya besked ligger två stora partier rätt nära varandra i sak. Vi har dessutom en historia av gemensamt ansvar i de här frågorna.

Och vi skulle kunna lägga grunden för en överenskommelse som överlever maktväxling. Det utesluter inte alls en mycket bredare politisk enighet innan beslutet fattas.

Jag har det här uppdraget för att jag vill lösa samhällsproblem, inte bara snacka om dem – än mindre skapa nya. Det vore djupt olyckligt för Sverige om migrationsfrågorna förblir olösta, när de faktiskt går att lösa.

Det går bra för Sverige nu. Kompetensbrist är på många håll ett större bekymmer än arbetslöshet. Men klyftan mellan oss som är födda här och de som är nya växer. Allt för många får aldrig ett jobb överhuvudtaget.

Ur statistiken talar tragiken. När Sverige får andra generationens arbetslösa, andra generationens socialbidragstagare. Andra generationens skolmisslyckande. Andra generationens utanförskap.

Då kommer pengar som borde stärka dagens välfärd eller bygga framtidens infrastruktur istället gå till bidrag för dem som inte jobbar trots att de skulle kunna. Då blir utanförskapet ett hot mot själva samhällskontraktet.

Alla sociala problem beror inte heller på utsatthet eller fattigdom. Den som alltid förklarar våld och gängkriminalitet med att "klyftorna ökar", förolämpar faktiskt alla dem som tvärtom tar personligt ansvar - trots att de har det tufft.

Den enskilt viktigaste preventiva, brottsförebyggande åtgärden i våra förorter vore att nu krossa gängkriminaliteten. Inget kan vara värre än att barn och unga utnyttjas av gängen, attraheras av livsstilen, pengarna, bilarna och drogerna.

Därför är integrationen vår viktigaste uppgift, inte bara under nästa mandatperiod, utan under lång tid framåt.

Det handlar i grunden om tre saker:

För det första vår egen moderata politik, som vi fortsätter konkretisera hela tiden.

För det andra den samsyn som finns i Alliansen och där våra vänner i Centern, Liberalerna och Kristdemokraterna gör vårt eget program ännu starkare.

Vi är oense i delar av migrationspolitiken, men enigheten om integrationen är desto större. Om verklighetsbilden och om situationens allvar. Om riktningen, och om många av de konkreta förslagen.

För det tredje har vi viljan att lära nytt, och insikten att varje sten måste vändas.

Vi tror på en samlad integrationspolitik, från nyanländ till nyanställd. Medan andra förnekar att problemen finns - eller bara pekar finger - har vi konkreta förslag som löser problem och hjälper människor att komma till sin rätt:

Vi sänker skatten på arbete. För alla, men mest för dem med minst i lön. För en lokalvårdare betyder det 400 kronor mer kvar varje månad. För en bussförare 500 kronor.

Men det räcker inte.

Med inträdesjobben skapar Alliansen en anställningsform för nyanlända och ungdomar utan gymnasium.

Det blir billigare att anställa, samtidigt som fler kan göra sig anställningsbara. En helt ny möjlighet att lära sig ett yrke på precis rätt ställe.

Och så bidragstaket. Elisabeth beskrev det igår: Om man kan jobba, ska man inte kunna få mer pengar i bidrag än den lön som man skulle få för ett arbete. En enkel men självklar princip. Hur kan man ens tycka tvärtom?

Vägen in i det svenska välfärdssystemet måste också ske stegvis.

Full tillgång till svenska välfärdsförmåner ska man få genom arbete eller för att man bor här permanent och lagligt. Det stärker drivkrafterna för arbete och integration.

Och så förstår vi fullt ut värdet av det svenska språket.

Att tala perfekt svenska är säkert överskattat. Vi talar ju själva broken english och borde välkomna även bruten svenska.

Men begriplig svenska är tvärtom underskattat. Språket är nyckeln för att kunna ta del av sina rättigheter, förstå sina skyldigheter och för att ta vara på sina möjligheter.

Vägen till Sverige går alltså genom svenska språket, och den vägen ska inte vänta. Ökande språkkrav borde vara en röd tråd i varje steg. Från asyltiden, via etableringen och fram till medborgarskapet.

Många pratar numera om språkets betydelse. Det är bra. Men det räcker inte att som Socialdemokraterna kräva närvaro på SFI.

Var och en som har gått i skolan vet ju att närvaro är en helt nödvändig grund för att lära sig. Men inte en tillräcklig.

Ingen lär sig svenska genom att bli avprickad på en lista. Vi kommer inte nöja oss med närvaro. Vi kommer att ställa krav på kunskaper.

Språket är viktigt för vuxna, men helt avgörande för barn. Och förskolan är viktig för alla barn, men helt avgörande för barn vars föräldrar inte kan svenska.

Vi har ju länge krävt utökad rätt till förskola för barn vars föräldrar är arbetslösa eller har socialbidrag. Inte för att föräldrarna behöver det, utan för att barnen gör det.

I veckan kom en forskarrapport som visar att svenska språket trängs ut från en del förskolor. I P1:s Vetandets värld intervjuas en förskolepedagog i Norrköping. Och hon säger:

”Jag ser att förståelsen för svenskan blir lägre och lägre för varje år som går. Och jag ser att jag måste lägga mig på en lägre och lägre nivå för varje år som går.”

Det här är barn som är på väg mot skolan, men som kommer lyckas sämre än andra barn. Inte för att de är tvåspråkiga, utan för att det är precis vad de inte är. De är enspråkiga. Och det språk de kan, är inte svenska.

Därför tar vi nu ett steg till:

Vi gör i grunden Liberalernas kloka förslag också till vårt, och inför 15 timmars obligatorisk språkförskola för nyanländas tre-, fyra- och femåriga barn. Det skulle öka barnens chanser att komma in i det svenska språket och in i samhället.

Det skulle öka möjligheten för framförallt deras mammor att komma in på arbetsmarknaden. Och fler barn kommer att få ta del av Astrid Lindgrens och Gunilla Bergströms världar. För ett språk är inte bara ett språk, utan skapar också våra gemensamma referensramar.

Referensramar som hjälper den som är ny att navigera i vår ganska svåra terräng. Språk och kultur är en viktig del av deras nya karta.

Vi har politiska reformer som kommer att göra skillnad. Och Alliansen gör vår samlade politik starkare. Centerns syn på företagande som en viktig väg in i det arbetande Sverige. Liberalernas syn på kunskap och lärande.

Och Kristdemokraternas fokus på civilsamhälle och värderingar – snarare än bara kronor och ören – eftersom integration handlar om mer än bara jobb och lön.

Det här kommer att räcka långt. Men det kan komma att behövas mer för att komma längre.

Och då kan vi hämta inspiration hemifrån och den kommission som leddes av Assar Lindbeck efter 90-talskrisen. Så här i efterhand närmast mytisk i modern svensk politik. På goda grunder – vi kunde enas om kloka reformer.

Eller så söker vi inspiration från den norska Brochmann-utredningen, som gick igenom migrationens konsekvenser för norsk arbetsmarknad och norska välfärdssystem. Nyttig läsning.

Jag vill att vi nu snabbt skaffar bättre beredskap för det som kan komma att behövas. Jag är ödmjuk inför integrationsuppgiftens storlek. Och det är bråttom.

Därför ska man utreda noga för att göra rätt - inte för att fördröja eller begrava frågor. Sverige behöver en process för att vara beredda att göra ännu mycket mer.

Vi ska lösa integrationsproblemen. Det kommer inte bli enkelt. Det kommer ta tid. Men det är nödvändigt. Och jag vet att det går.

Och vi är det parti i Sverige som har bäst förutsättningar att både förstå problemen och konstruktivt göra något åt dem.

Förmågan att hålla två tankar i huvudet är alltså det ena som krävs. Det andra är ett mått av hoppfullhet. Och det finns några goda skäl att känna hopp även i en problemfylld tid.

Ett skäl är att så mycket är så bra i vårt land. Mitt i debattens hetta: glöm aldrig det!

Ett annat är att vi har klarat av stora svårigheter förut. Och vi kan göra det igen. Vi är ett land som när det krävs, tar oss samman och löser våra problem.

Och så är jag hoppfull för jag vet vad Sverige är, och därför också vad Sverige skulle kunna bli:

Ett land i rörelse. Fullt av möjligheter för människor som vill ta sig någonstans i livet. Öppet och tolerant.

Där kön inte avgör om en flicka kan bli polis eller brandman.

Där klass inte avgör om en elev vars föräldrar saknar utbildning, kan plugga ekonomi i Uppsala, bli läkare på KI eller ingenjör här på Chalmers.

Och där klan inte avgör om den som är född i en kultur, har rätt att själv bli en del av en annan. I vårt land har barn – både pojkar och flickor – rättigheter som deras föräldrar eller släktingar helt enkelt inte förfogar över.

Nästan alla föräldrar har ansvaret för sina barn. Inga föräldrar äger sina barn.

Här ska Sverige vara. Ett samhälle som bejakar olikheten. Men värnar jämlikheten. Ett land med rättigheter, skyldigheter och möjligheter som är lika för alla.

Det är inget perfekt land. Men det är mitt land. Det är vårt Sverige.

I morgon är det 17 veckor kvar till valdagen. Det är rätt kort tid.

Mycket kommer att hända. Om det här går bra kan vi inte bara lägga en dålig mandatperiod bakom oss, utan också ha bättre tider framför oss.

Ett Sverige där det alltid lönar sig att jobba. Där fler vill driva företag. Plugga riktigt svåra saker, eller börja med ett enklare jobb. Där ambition och ansvar alltid uppskattas.

Som är öppet mot världen, men också står upp för sina egna ideal. Där vi stöttar varandra när livet är tufft. Där bidragsvägen är smal och arbetslinjen är bred.

Det var helt enkelt därför vi valde att ta vårens finaste helg för att låsa in oss här och planera Sveriges framtid. Det kommer att bli värt mödan.

Så ta nu striden med glatt humör. Med allvar och hoppfullhet och med blanka vapen. Och som Gunnar säger – gladast vinner!

Ända-in-i-kaklet.